

VÁSÁRHELYI NAPLÓ.

TÁRSADALMI NAPILAP.

Megjelenik — ünnep és vasárnap utáni napot kivéve — minden reggel.

Előfizetési árak:

Egész évre 6 frt. Fél évre 3 frt. Negyedévre 1 frt 50 kr. Egy óra 60 kr. — Vidékre postán: Egész évre 10 frt. — Egyes szám ára 2 kr.

Felelős szerkesztő:

VETRÓ LAJOS ENDRE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

L é v a i F. sétatéri könyvnyomdájában.

Hirdetéseket és nyitltéri közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.

A hivatalos órák.

Két éve már elmúlt annak, hogy a városi hivatalnokok körében mozgalom indult meg, hogy a hivatalos órák a városházán a forró nyári hónapok alatt nyáron ne tartassanak.

A hivatalnokok e mozgalmát eleinte jóformán szánakozó mosolylyal kísérték, majd mikor kimutatták, hogy akkor, ha a hivatalos órák reggeli 7 órától délutáni 1 óráig tartanak, a város közönségének ezzel egyenesen szolgálatot teljesítenek, hivatalos kötelességeiknek pedig minden tekintetben eleget tudnak tenni, városunk törvényhatósága az új rendszert kísérletként megpróbálta.

A kísérlet a hozzá fűzött várakozásnak minden tekintetben megfelelt és a f. évben már az új rendszer mintegy meghonosodott.

A közönség az új rendszerhez nagyon könnyen hozzá szokott, mert azzal különösen külterületi lakosainknak tettek nagy szolgálatot, amennyiben egyes-bajos dolgaikat már a kora reggeli órákban elvégezhették és nem kellett a nagy dologidő alatt egész napot a városban e miatt tölteniök, hogy a torony alatti ügyeiket elintézzék.

Midőn ez új rendszer előnyeit fel- emlíjtük, az eszmetársulás kapesán mintegy önkénytelenül azt kérdezzük, nem lehetne-e ezt a rendszert egész éven át fentartani?

Mi azt hisszük, igen.

Mert eltekintve attól, hogy a város egész éven át nagy megtakarítást eszközölne, a város közönségének tenne szolgálatot, ha a hivatalos órákat úgy osztaná be, hogy azok az őszi és téli hónapokban reggeli 7 óra

helyett 8 órakor kezdődnének és délutáni 2 órakor végződnek.

A mostani rendszer mellett a hivatalos órák reggeli 8—12-ig, délutáni 2—5-ig tartanak, vagyis naponként 7 órán át, a délelőtti rendszer mellett 8—2-ig, vagyis naponként 6 órán át.

A mi általunk felvetett eszme, vagyis javaslat szerint a hivatalos óra egy órával kevesebb ideig tartana. Ez az egy órai veszteség azonban csak látszólagos, mert ha tekintetbe vesszük azon körülményt, hogy délután 4 óra után már adót nem lehet fizetni és hogy ez időtáiban ügyes-bajos ember alig fordul meg a városházán, akkor ez az egy órai különbség nem jöhet számításba.

Ha azonban egy kis összehasonlítást teszünk a mostani rendszer és a mi általunk javasolt rendszer között, minden elfogulatlanul gondolkodónak be kell látni, hogy ugy a város közönségének mint a hivatalnokoknak csak előnyére lehet, ha a délelőtti hivatalos órákat honosítjuk meg a városházán.

Az egy órai veszteség, mint fent irtuk, nem jöhet számításba, erről tehát felesleges bővebben szólnunk.

De tegyünk csak egy kis számítást. A város a délelőtti hivatalos órák meghonosításával naponként 3 órai fűtést és az összes gyertya világítást megtakarítja.

Hogy ez évenként tekintélyes összegre szaporodik, az bizonyos.

Nekünk nem hivatásunk könyömozni, hogy az ekként megtakarított összeg évenként mekkora, az a számvevőség dolga.

Mi felvetjük az eszmét és annak a kapesán elősoroljuk a délelőtti hi-

vatalos órák előnyeit, ha az illetékes körök javaslatunkat magukévá teszik, e szám adatok mint hatalmas argumentumok tesznek mellettünk tanúságot.

E pénzübeli megtakarításon kívül külterületi polgártársaink sok időt takarítanak meg, mert ha a városban dolgaikat végezték, ügyeiket délután 2 óráig a városházán is elvégezhetik és még az nap akár vonaton, akár kocsin a külterületen lehetnek, míg a mai rendszer mellett ha dolgukat délelben végzik és a városházán 4 óra tájban kerül rájuk a sor, az a nap már elveszett és az idő veszteség sokszor pénzüvesztéssel jár.

A közönség is sokkal szivesebben venné, ha a hivatalos órák a délelőtti órákban lennének, mert a városházán nem kellene annyi időt töltenie, ha p. o. adót akar fizetni mint most.

A mai rendszer mellett számtalanszor megtörténik, hogy az újjvárosi ember délelőtt a városházára megy adót fizetni. A sor azonban nem kerül rá és délután újból fel kell mennie, hogy adófizetési kötelezettségeinek eleget tegyen.

A délelőtti hivatalos órák mellett azonban ha a sor déli 12-ig nem kerül rá, nem zárják be az orra előtt az ajtót, hanem két órával több ideje lesz és míg a mostani rendszer mellett gyakran egy napi idejébe kerül míg dolgát végzi, a délelőtti hivatalos órák mellett fél napi idő alatt végezheti ügyét.

Végül előnye lenne a tisztviselőnek is, mert csaknem egy fél napi időt nyerne. Vagyis lenne ideje arra, hogy vagy egy kis hivatali állásával összefüggő mellékfoglalkozás után néz-

hetne, vagy ha egy kis gazdálkodása van, azután nézhetne.

Mert valljuk be őszintén, hogy tisztviselőinkre a mai fizetésük mellett nagyon ráfér egy kis mellékfoglalkozás, hogy az abból származó jövedelemmel együtt tisztességesen megélhessen.

Egyik munkatársunk tollából közöljük minden megjegyzés nélkül a hivatalos órákra vonatkozó fenti cikket, de fentartjuk magunknak a jogot arra nézve, hogy e kérdéshez alkalomadtán más szellemből és más alaptól indulva ki, újból hozzászóljunk, mert munkatársunk cikkének minden passzusával nem vagyunk teljesen egy véleményen.

Napi hírek.

— Személyi hír. Br. Thoroetzka y Viktor főispán sürgönyileg tudatta a polgármesterrel, hogy e hó első napjaiban Budapestről Hódmező-Vásárhelyre fog érkezni. A főispánt a tegnap esti vonattal már várták, de — nem érkezett meg.

— Szabadságon. Szilágyi Gyula II-od alkapitány 8 napi szabadságidőt kért és kapott a poolgármestertől. Hivatalos teendőit Szathmáry Tihámér kapitány látja el, ki jelenleg a főkapitányt is helyettesíti.

Pusztai emberek.

Irta: Cserzy Mihály.

(Vége.)

— De mennék ám öregem, csak az utat akarjuk megtudakolni.

Az öreg a szóra elkomolyodott, föl-emelte a fejét és némi sértődéssel vágta vissza:

— Az utat!... hiszen az itt van, a' mán a legkevesebb, a hejjött egy kis melegegés többet ér most. A' nem beszéd.

A háta mögé került fiatalabb gulyás fölbátorodva az öreg szavaitól, természetesen, nyers hangon szólt közbe.

— Né lögyenek mán ojan szögrehuzók az urak no; a szögény embör is csak embör.

Oda kuporodtunk azután a lohadó tűz mellé, mely fölött nagy szakértelemmel rázogatta az öreg a bográcsot, amit nemsókára leakasztott a szolgafáról s a hamvadó zsarátnoktól nem messzire, egy kiterített suba elé helyezett a nedves gyöpre.

— No, bicskára, oszt ögyünk — mondta azután, tekintetével rámutatva a bogrács husra.

A kínálatban, a hangban benne volt az az őszinte melegség, az a visszautasíthatatlan magyaros szivesség, amit igaz valóságában leginkább itt, a szabad ég

— **Bérletnyitás.** Ma kó Lajos szinigazgató tiz előadásra hirdet ujabban bérletet. Erre vonatkozólag a következő bérleti felhívást bocsájtotta ki: Hálás tisztelettel értesitem a t. közönséget, hogy f. hó 7-től ujjabb 10 előadásra, napokhoz nem kötött bérletet nyitok. Fentartván magamnak a jogot, hogy ugy a zóna, jutalomjátékok, valamint az esetleges vendégszerepléseket bérletszünetben adhasam. Bérleti árak: páholy 25 frt, támlás-szék 6 frt, kórszék 4 frt 50 kr. Bérelni lehet a színházi irodában S z a b ó Károly titkárnál.

— **Méhészet.** A gazdasági egyesület méhészeti szakosztálya szeptember 4-én, vasárnap délelőtt gyűlést tart. Vasárnap délután pedig a gazdasági egylet által adományozott 20 frt pályadíj kioszthatása miatt a pályázók méhészete fog megvizsgáltatni és a pályadíj az érdemeseknek kioszthatni.

— **Szeptember 1.** Jelentősebb nap alig van az évben. Ekkor ér véget a vakáció, ekkor kezdődnek a beiratások, a könyvvásár, a vidéki bevándorlás, az önképzőköri korteskedés és diák idillek. A személyi hírek helyén például a vidékről bevonuló szülők, gyermekek, papok és tanítók érkezését lehetne jelezni. Tele van az utca velük: vak, a ki le nem olvassa fölük, hogy vidékről valók és hogy a beiratkozások vendégei. A közzgazdaság helyét pediglen a könyvbörzének lehetne talán inkább most szentelni. Ételmes diák alkuszok, a kik év végén potom áron megveszik az ódon könyveket s most a ke-

alatt, ezeknél a gondolkodásukkal egyformán beszélő egyszerű embereknél találhat meg az ember s ez az igaz érzület nem engedi, hogy egy szóval is szabadkozzék valaki. Leültünk a suba szélére, mert miért eltagnadni: éhesek is voltunk, és bicskahegygyel szedegettük az izletes bürgéhust, amibe ha jó barna rozskenyérel, kűm a sarju illatával teli szabadlevégön bele kóstol az ember, szinte irigyli azt a viharvert parasztembert, a kinek árnyatadó bokor nyárejében a pihenőhelye, szálló harmat az ébresztője s aki ha kerek kisszélű kalapja alól belebámul a játékos levegőbe, csak annyit tud, hogy egészség és erő uralkodik a világon...

A bográcsnak már az alján jártak a bicskák, hang azonban még nem adódott. Ez itt nem szokás. Meg azután minek is? Magyar ember ugy tartja: ha eszik, egyék; ha pedig más dolga van, akkor azt csinálja. Még az evéshez való nógatásra se pazarolja a szavait. Van mindenkinek magához való esze, véli és emélfogva fölösleges a biztatás, a midőn különben is igen jó szándékot érez a vendége irányában. Kínálás helyett az izletesebb falatokat élénk lökdöste bicskavéggel az öreg és ugy tett, mintha mondta volna, hogy ez a jó falat, ezt egyék meg az urak.

Azután rászólt a bojtárgyerekre:

reslet által felemelt áron kis haszonnal adják el. — Szakavatott referádákat irhatnánk erről. A multságoknak is lenne anyaga... persze mindezeknek nem nálunk, hanem a Diákok Lapjában, a Tanuló Ujságban, a Gimnazisták Estilapjában vagy a Független Alrealista cz. szakközlönyben. Mert hát az is tudnivaló, hogy ezek az ujságok — amelyek jobbára a tanári kar és a nyilvánosság kizárásával jelennek meg — vakáción át hallgattak és ma kezdik meg az új évfolyamot, az új érat. Ezek tudják csak igazán méltányolni, hogy micsoda nagy nap szeptember elseje!

— **Allásától elmozdított művezető.** Mazura Józsefet, a nagy áldozatokkal létesített vásárhelyi agyagipari tanműhely vezetőjét a felügyelő bizottság elnöke, Fári Antal 48 grai felmondással állásától elmozdította s a tanműhely, melyhez anynyi szép várakozást fűztek, ezidőszerint művezető nélkül van.

— **A vásárhelyi „nagy hid.”** A sajátvadnai községi előljároság Oskó Dániel hagyatéka után tudakozódik nálunk. Ez az Oskó Dániel egy ur, ki 50 évvel ezelőtt meghalt s kinek most örökösei támadtak, kik erővel vagyonhoz akarnak jutni. A sajátvadnai előljároság az iránt tudakozódik, hogy ki a tulajdonosa annak az emeletes háznak Hódmezővásárhelyen, mely Oskó Dániel tulajdona volt 50 évvel ezelőtt s mely hűz a vásárhelyi nagy hid lábában épült? Hát biz'erre a kérdésre furá dolog volna feleletet adni, már csak azért is, mivel Hódmező-vásár-

— Hoczi azt a vizet, Jóska.

Az apró emberke fölpattant helyéről s előhozta a csobolyát, ami egy kapavágás mélységre volt letéve az anyaföldbe, közvetlen a kunyhó oldalánál, annak okáért, hogy hűs maradjon. Az öreg gulyás rámutatott az ivó készsége és tompa hangon mondta:

— No, akinek jó esik... — Majd eltűnő mosolyal tódította a szót: — Borítal nincs; fölürü csak viz gyün.

Mikor készen voltunk az evéssel, fizetni akartunk. Ezt észrevette az öreg, sértődve pattant fel:

— Tögyék csak el az urak. Mifelénk nem a pénz tözsi a barátságot.

Erre a fiatalabb is bátorságot kapott és félig nevetve egészítette ki az öreg szavait:

— Majd ha maguk felé járunk, leginkább mögűsmernek bennünket.

Amint fölcihelődtünk a kocsiq, az öreg gulyás kezét nyújtott és megmutatta az utat:

• — Csak igényösti mönyenek egy darabig, aztán az első fordulónál jobbra térjenek lé.

A fordulónál újra meg voltunk akadva. Ostor nélkül nem haladtunk semmire. Az pedig már elnyűtt ekkorra. Vagy száz lépésre az utól egy tanyaház állt. Fehér falai kiviláglottak az alkonyi homályból.

helyen 50 évvel ezelőtt aligha volt emeletes ház s fogalmunk sincs arról, hogy hát tulajdonképen hol is fekszik az a nagy híd?

— **Októbernek elsején...** Még ugyan csak szeptembernek elején vagyunk, de már némelyes dolgok, mik a katonai ügyosztályban észlelhetők, figyelmeztetik a husz éves generációt október elsejére, arra a napra, melyen a nóta szerint megfújják a trombitát és résztint lóra kell ülni, résztint pedig bakancsot kell huzni a hazáért. A napokban érkeztek meg ugyanis a katonai ügyosztályhoz azok a bizonytalan kinézésű behívó jegyek, melyeken ott pompázik a parancs imígyen: X. Y. wird hiemit zur activen Dienstleistung einberufen... Ez ellen a parancs ellen azután nincs apelláta, be kell rukkolni, keserves három esztendőre, masírozni kell a Ferencz József rezes bandája után, pedig siralmas a nótája. Érkezett vagy kétszáz behívó a katonai ügyosztályhoz s ezek között vagy hét önkéntest is beszólít a magas parancs. A kik tehát még nem kapták kézhez behívó jegyüket, e helyen is figyelmeztetjük őket, hogy váltsák ki a katonai ügyosztálytól s készüljenek neki jól a három esztendőnek, a három keserves esztendőnek...

— **Iskolai értesítés.** Az iparos-tanoncz iskolában a jövő 1898/99-ik tanévre a beiratások a Becsei-féle háznál levő iskolai helyiségben folyó évi szeptember hó 4-től 15-éig fognak tartatni és pedig 8—11-ig és délután 2—4-ig, továbbá kedden és pénteken este 6—7 óráig. Felhívatnak

A ház oldalához dölve egy paraszt ember nézte vergődésünket.

— Atyámfia!... — kiáltott neki a társam — hozzon ide egy ostort.

— Nincs ám heverőbe! — szolt vissza nagy közönnyel az ember.

— Megfizetünk érte, csak hozzon.

A gatyás ember erre befördült a keritlen tanyaudvarba s a félszer ajtóról leakasztott egy hitványas libaörző ostort.

— Ezt eladhatom — mondta amint oda ért a kocsihoz.

— Mi az ára?

— Amennyibe neköm van. Öt hatos.

— Sok az bácsi. Ujkorán is csak husz krajczár az ára. Azután meg már el van teljesen használva.

— Pejig csak négy hete hogy vöttem a városba'. A gyerekek csapkodott vele a sönjékbe, hogy igyél ezokra a jószágokra.

Megvettük. Az ember markába szorította az ötven krajczárt, elfordult, még csak azt se mondta: jó éjszakát!...

Az eső újból neki fogott; a nedves éj mindjobban alászállt s amint kocsink lombán haladt a sáros, sötét pusztaí uton, eltűnődtem magamban a mi parasztjainkon, kik tagadhatlan, hogy jószívű és vendégszerető emberek, de ha észreveszik, hogy az ember valami kicsi dologban rájuk van utalva — lehuznak az embernek egyszerre mind a hét bőrét.

azért az iparosok, hogy tanonczaikat a fenti idő alatt okvetlen beirassák. Különös figyelmükbe ajánlatik az iparosoknak, hogy azon tanonczaikat, kik először iratkoznak ipariskolába, utasítsák, hogy iskolai bizonyítvánnyal jelenjenek meg, hogy az igazgatóság tudhassa, hány osztályt végeztek és milyen eredménnyel és ennek megfelelő osztályba írassák őket. Hm-vásárhely, 1898. szept. 2. Az igazgatóság.

— **A közönség érdekében.** Többször hallottunk már panaszokat arra nézve, hogy a rendőrségnél vagy egyáltalában, vagy igen sok esetben nem tudnak felvilágosítást adni kereskedőknek és gazdálkodóknak arra nézve, hogy hol van sertésvész, hova, melyik vásárra nem szabad jószágokat felhajtani, szóval hol van elrendelve a zárlat? Így azután előfordul, hogy a kereskedő, vagy gazdálkodó még a rendőrségnél sem nyer felvilágosítást arról, hogy például a szentesi vagy makói vásárra hajthat-e fel sertéseket, vagy sem? De hát ezen nem lehet még megütközni sem, mivel a rendőrségnél csak a legnagyobb figyelem és gondosság mellett lehetne ellenőrizni és nyilvántartani ezeket a dolgokat. Igen egyszerűen lehetne pedig ezen a bajon segíteni. Annyi volna az egész, hogy a rendőrségnél kifüggesztenek egy hirdető táblát s erre a táblára feljegyeznék, hogy hova nem szabad sertéseket, vagy egyáltalában jószágokat felhajtani s így minden kereskedő és gazda, különösebb utánjárás és lőtás-futás nélkül tájékozhatná magát s nem tenné ki magát a rendőrség sem az állandó és kellemetlen háborgatásoknak. Ez ugyszólván semmibe sem kerül s a czélszerűségét pedig beláthatja mindenki.

— **Helyreigazítás.** A torna és vívóegyletek a hölgyek díjára általunk közölt adományozók névsorából Bereczk Péterné urnő neve 1 forint adományával tévedésből kimaradt, mit is ezennel helyreigazítunk.

— **Olyan rendőri-hír féle.** Vége volna talán már az uborka-szezonnak is, amikor már nem volnánk kénytelenek konstatálni, hogy a tót napszamosok lehullottak az állványokrol s hogy a fiemei tenger mellett egy oly czápát halásztak ki a dalmata halászok, melynek gyomrában egy hetilapot, egy szini-kritikát és két rokokó parókat találtak és mégis, a rendőrség, ez a legfőbb hírforrás, abszolote semmiféle újdonságot nem képes adni. Az ügyeletes rendőrtiszt oda nyilatkozik, hogy a rendőrség nyaral és egyéb újdonságokkal nem szolgálhat, minthogy a főkapitány, — már mint az öreg Sándor bácsi — babérai pihen, melyeket a szociális zundulásból kifolyólag fejére kaszált, s a thmáry kapitány közérkölesiségi viszonyaink rendezésén buzgólkodik, Szilágyi Gyula sulyokat és diszkoszokat hajgál, Darvassy fogalmazó vicceket gyárt a legközelebbi hal-paprikáshoz, Tatar Nagy fogalmazó pedig a kihágások

közé igtatja a halálesetről felvett jegyzőkönyveket. Szóval hát a tekintetes rendőrtisztek nyaralnak még mindig és együttesen és külön-külön is azon törik a fejüket, hogy milyen pompásan fog majd festeni délczeg természetükön az a törvényhatóság által kifuzetett — uniformis.

— **Elfogott betörő.** Megirtuk már, hogy a hódmezővásárhelyi rendőrség egy Hlaskó István nevezetű gyanus existenciát köröztet hetek óta, ki több rendbeli betöréses lopás gyanuja alatt áll s ki, mint most újabban hirlik, Hódmezővásárhelyen is követett el betöréseket. A mezőhegyesi csendőrőrs tegnap sürgönyileg értesítette a hódmezővásárhelyi rendőrséget, hogy Hlaskó Istvánt Mezőhegyesen elcsipte s Hódmezővásárhelyre fogja szállítani. A sürgönyt egy átirat követte, mely arról szol, hogy Hlaskó Jánost Mezőhegyesen kihallgatták, de tagadja, hogy valami büntetendő cselekmény elkövetése terhelné a lelkét. Majd kivallja itt.

Színésznőink a lefegyverezésről.

— Apokrifek. —

Az orosz czár lefegyverező ukája most már eljutott a hm-vásárhelyi szinkörbe is, ahol ezt a békés forradalmi eszmét élénken vitatják.

Tudósítónk meginterwievolta a társulat hölgytagjait az iránt, hogy mi a véleményük a fontos kérdésről.

A művésznők nyilatkozatai a következők:

Ha bármely közlegény is
Kurjant a faluba,
Kurjantok én is
Különös.

No lássa, most is így vagyok
Lehet, hogy hipnotizmus
Lehet, hogy magnetizmus
Vagy bármi más
E hatás

Sugár Aranka.

Jäger-jäger katona
Itt van már a czédula.

(Pethes Lajoskának
énekli a mamája:
P. Kocsis Etel.

A muszka czár nem ismeri Tarján Gidát.

R. Balogh Etel.

Ha Európa lefegyverez, levélhordó,
vagy fináncz lesz az ideáalom. Mert: fődolog
az uniformis!

A kar egyik szépe.

Akit imádok egy tüzér
Csak egy tüzér az, kit imádok
Ha lefegyverzik is — azért
Tüzér marad, akit imádok.

Verboj Viola.

Megyek a regiment után.

Kövesi Juczi.

Ezidőszerint nem bánom, ha levetkőztetik is a katonaságot.

Tárnoki Giza.

K. Szerémi Giza.

Mi már rég lefegyvereztük a katonaságot.

Havasi Szidi.

Simándit is lefegyverzik?

Sziklai Szerénke.

En kardos asszony vagyok, de engem próbáljon lefegyverezni, még ha az orosz császár is.

Szakácsné.

Kürraszéros

A saséros

A sasér az angyalát

Az keményen közre vág.

Daróczi Ilka.

No még csak az kellene.

Gööz Aranka.

De azért katonák őrmestertől lefelé ezután is csak a felét fizetik?

A női kar.

A nyilatkozatok felelősségeért felelősséget nem vállal!

Carolus.

Színház.

Hoffmann meséi. Offenbach bájos zenéjü operája precíz előadásban került színre csütörtökön. Jó fél ház nézte végig az előadást s gyönyörködött Sugar Aranka lebilincselő művészetében és gyönyörű trilláiban.

Az előadás egyike volt a legjobbaknak. Az opera nehézségeivel dicséretesen birkózott meg az énekes személyzet s jó zenekarral az előadás semmiféle kívánni valót sem hagyott volna fenn.

Sugar Aranka kitűnően volt disponálva. Teljesen a hangjánál volt s a harmadik felvonásbeli szerelem dalát, annyi közvetlenséggel, annyi érzéssel énekelte, hogy igazán a köny is kiesordult hallgatói szeméből. Zugó tapsviharral honorálta a ház a kitűnő művésznő ének-számain. Jelesen formálta Sugar Aranka a második felvonás Olympiáját és a negyedik felvonás Stelláját is.

Stoll Károly tisztán énekelte Hoffmann s kedvvel is játszott.

Kiss Pista alakításairól is különös dicsérettel kell megemlékeznünk, ki mint Lindorf tanácsos, Coppélius optikus és Mirakel csodaorvos, egyaránt jeles volt és rászolgált a ház tapsaira.

Krémer Jenő, Fűredi mint mindig, ma is jők voltak.

Megjegyezzük azonban, hogy a negyedik felvonásbeli apoteozis botrányosan rosszul volt rendezve. A muzsa ugyanis megjelenik s a színpalak mögül fényvel szórják be alakját s a muzsának fényességben kell tündökölnie a színen. A gondos rendezésnek tulajdonítható-e, hogy a muzsa (Berényi Paula) afrikai sötétségben szónokolt, mert a színpalak mögül kiömlő fény mindenhova világított, csak a Muzsa alakjára nem. Az ilyen tablókat

is jó volna talán előbb megpróbálni és em az előadás alkalmával kísérletezni a hatás és szereplők rovására.

Bánk-bán. Katona örökbecsű tragédiája került színre tegnap este. Bánkot Pethes, Peturt Szakács, Biberachot László, Melindát R. Balog Etel, Gertrudist Szerémi Gizella játszották. Az előadásról jövőre írunk.

Ma szombaton, szept. hó 3-án

adatik

FELHŐSZAKADÁS.

Népszínmű 3 felvonásban.

Kezdete fél 8 órakor.

REGÉNY-CSARNOK.

Az első én vagyok.

— Regény. —

25

Írta: **Wolzogen Ernő.** Fordította: **Horovitz Jakab.**

Mindössze annyit ért el, hogy megtudta, miszerint Schönbekné 18 éve halt el és hogy a Sarolta kisasszony 23, az özvegy a harminczhoz közel és Schönbek 40 éves, de tovább nem juthatott, mert Schönbek türelmetlenkedve vágott közbe:

— Ön tulajdonképen egy fontos, messze kiható vállalatról akart engemet értesíteni, ugyebár? Kérem báró ur, beszéljen és mondja meg, mivel lehetek szolgálatára.

Henrik kivette zsebkendőjét és verejtéktől gyöngyöző arcját megtörülve, homlokát végig simítva kezdé:

— A chemikus szíveségét szeretném igénybe venni, mondá szorongva. Később talán a szükséges tőke előteremtéséről is teszek előterjesztést, mert, talán nem lesz ismeretlen Schönbek ur előtt, hogy a mai kedvezőtlen gazdasági viszonyok mellett a legrégibb és leggazdagabb földbirtokok sem képesek...

Henrik itt egy ügyes fordulattal a politika mezejére akart kalandozni, de Schönbek épen nem mutatott hajlandóságot e térre követni és e szavakkal akadályozta meg abban:

— Térjünk uram a dologra, hogy végre tudjam, miről van szó.

— Röviden mondva, trágya ró! — mondá a báró elszántan.

Mint ön is tudja, a trágya lelke a gazdálkodásnak. Miután pedig az én birtokomba, mint már említettem, kitűnő minőségű kibányászható homok van, a mely az építkezésre nem igen alkalmas, arra a gondolatra jöttem, hogy ezt kitűnő, tiszta homokot trágyává változtatom.

Schönbek bálulva tekintett a báróra és kíváncsian kérdezte:

— De mondja csak kérem, mi módon akarja ezt a műveletet végrehajtani?

— Igen egyszerűen! A homokba vegyileg teszünk egy ugynevezett... idegen elemet...

— És mi volna az?

— Hiszen épen ez az, a miért az ön szívességéhez fordulok. Schönbek ur vegyész és épen ezt szeretném én is öntől megtudni.

Schönbek, aki eddig kíváncsian leste a báró minden szavát, mintha villamos ütés érte volna, oly gyorsan hanyatlott vissza székébe. Még ilyesmi az életben nem történt vele. Nem tudta, mit csináljon. Bosszankodjék e határt nem ismerő szemtelenség fölött? Nem! azért se teszi. Hiszen ez a példátlan szemtelenség, vagy nevezük naivitásnak, ha jól meggondoljuk nem is hozhatja ki az embert a békéttüreből. Hiszen ezen csak nevetni lehet. És a magába zárkózott komoly ember sem tudta magát a nevetéstől visszatartani.

De mert abban kevés gyakorlata volt, mert mindent a komoly oldaláról fogott fel, ha egyszer a nevetéshez fogott, egyhamar nem tudta abba hagyni.

Henrik nem kevésé volt megijedve, mikor a házigazda göröcsös rángáshoz kasonló, szünet nélküli nevetését hallotta. Előbb zavarában ő is mosolyogni próbált, de Schönbekre nem mert fölneézni. De mikor végre felpillantott és Schönbek úgy feküdt karosszékében, mint akit a kólíka ér utól és látta, hogy kezét hol a hasára, hol a szív tájékára teszi a doktor, veszelty sejtett és ijedten szaladt a villamos csengőhöz, hogy segítséget hívjon.

— Hagyja csak barátom! — mondá Schönbek nagy erőlködéssel, hiszen megszűnik az nemsokára hohoho! Már megbocsássa, de hihihih! az ön ideája... hohoho, valóban pompás huhuhu! Én az ön helyében szabadalmat... igen, azt kérnék rá hahaha!

(Folyt. köv.)

Üzleti tudósítás.

1898. szeptember 2.

Utolsó tudósításunk óta a buza ára Budapesten hanyatlott 25 krral. Tegnap és ma azonban az üzlet szilárdabb volt.

A mai piacunkon elkelt 1500 mm. buza, többnyire a helybeli malmok fedezték szükségletüket.

Jegyeiseink a következők:

Buza 8.50—8.70

árpa 5.10—5.20

ő-tengeri 5.30—5.40

zab 5.40—5.50

Árak métermázsanként.

Kiadó tulajdonos: **LÉVAI F.**

Eladó és kiadó birtokok.

Szilágyi Sándornak 28 hold kis-homoki földje szabad kézből **eladó** s akár az egész, akár a fél-birtok **haszonbérbe is kiadó.** — **Gera Katalinnak** pedig a paléi nyomáson, Kiss Ferencz szomszédságában egy nyomási földje szabad kézből **eladó**, vagy **kiadó.** — Értekezni lehet Zrinyi-utca 68. szám alatt a tulajdonosoknál. 3-1